

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Fru Pia Kristensen har jo flere gange været inde på, at det er en stor fordel, at borgeren nu får én dør at gå ind ad. Men hvad møder man så, når man kommer ind ad den dør? Hvis man har et meget specielt handicap, så kan man jo frygte, at kommunerne bliver stillet i en situation, hvor de faktisk ikke kan give de kvalificerede svar og give det tilbud, som man gerne vil have.

Nu er det sådan, at en del af de handicappede i dag er på nogle institutioner under amterne, og det vil blive videreført under regionerne. Jeg vil gerne spørge fru Pia Kristensen, hvilken forventning hun har til antallet af kommuner, der fortsat har anbragt handicappede personer, som de skal betale til, på de institutioner, som regionerne skal løse opgaven for. Hvordan er, om jeg så må sige, udsigten til, at de fortsat kan være der med den ekspertise, de har, hvis vi ser det i et 2-3-4-årigt perspektiv?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jamen fordi vi får en ny struktur her i landet, bliver institutionerne jo ikke lukket, personalet bliver ikke fyret, og de beboere eller handicappede, der er på de institutioner, bliver jo ikke smidt på gaden. Husene vil stadig væk være der ligesom de ansatte og de handicappede. Så det spørgsmål kan jeg slet ikke forstå.

Så vil jeg sige med hensyn til et kvalificeret tilbud, at det jo netop er det, der faktisk er det gode ved, at vi skal have VISO. Hvis en kommune ikke har et tilbud, der er tilstrækkelig godt til en person med et handicap, som man ikke har mage til i kommunen, så kan kommunen eller regionen ringe til VISO og høre: Hvor skal vi henvende os? Hvor kan vi få noget faglig viden om det her område? Det er jo det, der er så fantastisk godt, ved at vi får det videns- og rådgivningscenter.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu er det jo sådan, at det er kommunen, der skal finansiere det her, og alle gode formuleringer til trods har kommunerne jo altså også en stram økonomi. Jeg kunne i hvert fald godt forestille mig, at man kunne komme i den situation, at man måske har en handicappet, der koster 1-1,5 mio. kr. på en institution, som nu varetages af regionerne. Ved at hjemtage den pågældende kunne det måske gøres for 700.000 kr., men kva-

litativt på en helt anden måde. Vi frygter, at denne reform vil betyde, at de små handicapgrupper vil komme alvorligt i klemme.

Hvad skulle være begrundelsen for, at kommuner fastholdt en handicappet på en regional institution, hvis det koster en 300.000-400.000 kr. mere, selv om den handicappede får mere service, hvis kommunen står i en situation, hvor den skal spare – alternativt på ældreområdet eller på skoleområdet? Tror fru Pia Kristensen ikke, at der vil opstå en problemstilling dér, som vil komme til at ramme enkeltpersonen frem for den store gruppe?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Nej, det tror jeg ikke. Det er jo netop også derfor, at der skal indføres en refusionsordning for meget dyre enkeltsager, hvor kommunerne bliver refunderet. Så jeg tror simpelt hen ikke det vil ske.

Jeg kan heller ikke se, at en kommune vil have glæde af eller i det hele taget vil kunne nænne at trække en borger hjem fra et tilbud, hvor borgeren faktisk er her og nu. Hvad skulle kommunen få ud af det? Så onde er kommunerne altså ikke.

Formanden:

Tak til fru Pia Kristensen. Den næste ordfører er fru Charlotte Dyremose.

Kl. 11.05

Charlotte Dyremose (KF):

Det skal ikke være nogen hemmelighed, og det vil jeg heller ikke lade det være i dag, at vi i Det Konservative Folkeparti i 15 år har kæmpet for noget, der minder om den reform, vi nu står over for.

Det er også sådan, at vi i den konservative folketingsgruppe slet ikke er i tvivl om, at lige præcis det sociale område er et af de områder, som allerbedst illustrerer, hvorfor det har været så nødvendigt at lave en reform af vores statslige struktur.

Det sociale område er jo netop et område, hvor det er uhyre vigtigt, at vi altid får den bedst tænkelige og rigtige indsats, det er her, der er fokus på de mennesker, der har aller mest behov for, at det offentlige kan træde til med en hjælpende indsats. Vi taler her om de mennesker, der af den ene eller den anden grund i en periode eller hele deres liv ikke kan klare sig selv og derfor er meget mere afhængige end så mange